

Poustevník na skále svatojanské.

Roman z pobřeží od Emilie Flygaré Carlénové.

PŘELOŽIL HUGO KOSTERKA.

DÍL I.

"Myslím, že by ti, kteří dnes večer zápasí s vlnami, dali mnoho za to, kdyby mohli sedět tak bezpečně jako ty," odpověděl Letsler, vyklepávaje u kamen dýmku a zvoja ji nacpávaje.

"Ano, toť pravda, můj drahy! pokračovala Nicolina, cítil v nitru výčitku, že monia si atěžovat ve chvíli, kdy ještě nesčetné množství lidí jest v nebezpečnoství života.

"Ale je přece hrozné poslouchat, připojila ještě, jak bouře stále přibývá, a vzpomínat na všechno zlo, které ona způsobí!"

"To patří k roční době, drahá matko," těšil ji Georg, "a dnes neříká vítr silněji než minulého podzimem a předminulého a tak dále do minulosti, vždyť v tyto měsíce bývá vždycky silný vítr."

V tom se strhl vítr, který zalomcoval okenicemi, až závora povolila, při čemž se okénice rozevřely a jaly vši mocí přitáčet k sobě.

"Já je uvážu!" řekl Georg, chopil se provazu a vyběhl ven. Nad mořem a zemí rozkládalo se temno, že se zdálo, jako by obě bylo pokryto obrovským přikrovem.

S námahou dostal se Georg ku předu, a když byl uvázal okénice a ještě několikrát zatáhl za uzly, aby se přesvědčil, zdali ony zase nepovolí a nepodědí matku, postavil se na kraj skály, odkud zrakem tékal před sebe, hledaje Sotehravud, nebezpečný, velký skalní výběžek, který pohltit mnohou toť a viski pečet hrubu na mnohé, vroucné buňiči srdce námořnické.

"To je zde zima," myslil si Georg, když poslouchal, jak moře a duňaním a lámáním valí se ke skalám, jak je trhá a svaluje do tůně, z níž vytryskují vysoké vodní sloupce, "to je zde zima, avšak tam na širém moři jest ještě hůře. Když Bůh milostivě chrání všechny soudruhy, kteříž dnešního večera lopotí se na moři!" prosil zbožně a vstoupil opět do malého domku, který se mu přes jeho náklonnost k moři nicméně zdál neobyčejně útulným a vábným.

Nicolina předložila malou otevíračku, která velmi dobře chutnala oči i synovi, jak bylo na nich pozorováti, avšak ona sama byla plně neklidná, než aby mohla něco pojísti.

"Ubohé, milované, útloucí dítě, ty nemůžeš nijak navyknuť tomuto životu!" řekl Letsler, nežně pozoruje svou věrnou družku.

"Ach, dobrý Bernarde, jsou mnohé věci, kterým nikdy nepřivykneme! Myslím, že bych byla veselejší myslí, kdyby venku venku taková šero."

"Požději vyjde měsíc, stačí-li to k tvé úště, a bezpochyby uklidní se též vítr, neboť dostávají se jako silný vítr, netrvá nikdy dlouho, a..."

Duňaní, které nepocházelo z moře ani z větru zachvělo celým domem v jeho základech, a mohutný blesk, který vzplanul v malém otvoru okenic, ohlašoval nové rozmnožení zápasu přírody.

"Hm!" zvolala Nicolina úzkostně. "Ah, to bude hrozné... ke konci října!"

"Není to zrovna neobyčejně! poznámeal Letsler. "Avšak co zde, Georgu, tak stojíš, čemu nasloucháš?"

"Mně se zdá, že někdo udeřil do dveří přední!"

"Udeřil? Co dvě přední... toť nemožno: kdo by dnes večer byl venku?"

Tři nové rány, stejně pronikavé jako rány hromu, oznamovaly rodné, že nemůže být řeči o nějaké myšce. A rány byly povodňové, neboť všichni tři pronesly rázem jméno: "Karolus!"

Georg odkvapil odstřelit závora. "Co se stalo?" ptal se.

každému ne a věčném oku zdá se býti zazděna, vlastně však byla upevněna na silných závěsech, oddělila se tato od stěny a otočila se jako dveře.

V němém překvapení viděla Nicolina, jak její muž mizí těmito dveřmi a jak se hned po té vrací v eděrcem a za tímto s několika jinými, v celku se čtyřmi kusy. A zavolal Georga k sobě do přední ně, poručil mu, aby rychle naplnil vědce vodou a očekával další rozkazy.

Bezprostředně po té nastal velký hluk v přední. Nyní pomyslí si ubohá, poplašená Nicolina, že přijdou s nešťastnými ztroskotanými—neboť před Nicolinou fantasií vynořovala se ustavičně taková představa.

Než k svému nepopsatelnému překvapení, sponzorovala dva velké sudy, válené sem Karolem a jeho veselcem Stange-Janem. A kam nebyly tyto sudy váleny, ne-li do oně mystické místnosti, z níž před chvílí byla vynešena vědra, a když tam konečně byly dopraveny (tuto místnost tvořil totiž prosnyk, o němž již na více místech bylo zmíněno a jenž byl zařízen za podlouhnickou skryš), byla přiražena nejprve péra a po té dvě skříně, nátež nebylo lze z něho poznat, že by se zde něco událo, co by mohlo na sebe obrátit něčí pozornost.

"Je blízko v patáčí!" řekl Letsler, zastrukaje klíč do kapsy.

"Není to tak nebezpečné: nebudě zde dříve, než za půl hodiny!" odvětil tiše Karolus a dal Stange-Janovi pokyn, aby pospíšil pomoci Georgovi v práci, kteráž mu byla svěřena.

"Nu tak jste si přispíšili!" "Na mou věru, bylo toho zapotřebí, ale nepotřebí se mu tak lehcě přistát ke Svatojanské skále. Než, pane Letslere, vězte mi, hnal jsem se s "Volnoplavcem" pořádně: v tomto počasí měl jsem pouze jeden plachetní pás! Víte však, že jsem neumdlím... než věru, dobře jsem udělal, že jsem se držel větru a přišel mu co možná nejlépe, a až Stange-Jan, jenž není též nějak slaboch, držel se u hřídle na straně návětrí, ba též se přehýbal, vystupovalo přece moře až k lodnímu domku. No, no, znám čluu... kdyby se na něm vytáhla fregattin hlavní plachta, ani tehdy by se nepřevrhli. Ale děvčenka se také dostane přes vodu a nemusí dlouho čekat a uvidíme stařička. Je rozhodně hbitý chlapík... a Bůh buďž milostiv každému poctivému kupci na našem břehu, kdyby poručík Gran byl majetnější "Volnoplavce" a Karolus Eliasson jako celný seděl u kormidla!"

"A proč jsi neoznáčil, že dnešního večera vyjždíš?" "Myslím jsem, že stařík bude dnes večer sedět hezky doma... proto jsem vešel kognak přímo do Strandu... Ale sotva odrazím, sponzoruji chlapky... Díky za vaše příspěvky, pane Letslere!" A Karolus zmizel.

"Můj Bože, co znamená tohle vše?" vykoktala Nicolina. "Jaká je tam komůrka, která jsem vlastně dosud sama neviděla? Oh, Bernarde—já se bojím... o čem jsi to mluvil... co's tam ukryl... kdo jest onen stařík?"

"Upokoj se, milovaná Nicolino! Pouze tvá milovaná představa vidí v tom něco nebezpečného. Kdyby nebyla tak neuvěřitelně dětská, pochopila bys snadno, že jsem nucen splatit Karolovi ony četné služby, jež nám prokázal mnohdy službou s mé strany, a rovněž i za jistotu, které se zde těšíš. Také věz, že Karolus je takovým mým ptelem, že kdybych musel—což Bůh nedopustí—jest jednou jako uprchlík utíkat odsud, že by nás odvezl na "Volnoplavci", kam bychom chtěli."

"A před kým má Karolus vlastně strach?" "Drahé dítě, až osamotněme, vysvětlím ti to všecko... Nyní dovol, abych doprovodil tě do tvého pokojíčku." Letsler vzal milovanou ženu do náručí a odnesl ji sám na rohovou pohovku, kdež usedav vedle ní a jedním uchem stále naslouchaje, co se děje venku. Snažil se ji upokojiti a uspat její neklid.

My zatím prohlédneme si chvatně scénu venku.

Při záři lucerny, držel Georgem, zaměstnávali se Karolus a jeho veselá, obyčejně jmenovanou Stange-Janem proto, že pocházel ze Staagensau, tím, že strlísi s vědce s největší péčí všechny známky nedávno obsažené v nich tekutiny a když to bylo obstaráno, a ony měly opravdu vzhled, jakoby byly čisté, byly z nich dvě odvaleny do menší skáň. Celé toto konání mělo mít v případě přistážení náše

opravdového nočního dobrodružství, kdy podlouhnické jsou nejlépe zaměstnání uschovanými zboží.

"Jen at přijde, kdy mu líbo," zvolal Stange-Jan, "najde pravý kognak! Pane bože, jak rád bych seděl někde v koutku a pozoroval je, jak jej budou prodávat na celnici... než tak daleko k tomu nejdě, než znám dobře celní chlápky, že oni vždy nejprv zboží ochutnají, než je prodávají a tudíž, hi, hi, hi... chtěl bych vidět dlouhý nos našeho slůdče!"

"Drž hubu a nešetě se, dokud jsi neviděl komedii do konce!" napomínal ho Karolus. "Poslyšte, Georgu, sháňte světlo v lampě—nesměme mu ukazovati cestu víc než je slušno"

Georg tak učinil, avšak zdá se být nějak rozkořeněn nad tím, že se nemohl šťastně najít hned od počátku. Když však Karolovi vyklouzla slova, která se velmi podobala slibu, že skončí-li tohle vše dobře, věnu Georgovi malý model fregatty.

visící se stropu v jedné z nových komůrek, byl rozmar tohoto hoed zase napraven. Měl nyní pouze jeden cíl, který byl sdílen oběma ostatními: totiž netrpělivost, aby již viděl nebo slyšel, jak "úředník stařík" přistává k břehu.

Na yachtě celni, která zatím tančila divokou polku před skalou Svatojanskou, bylo slyšet následující slova z úst velitelových: "Pravím, že semeláďice byla kmotrou tomu dravému ptáku, bude-li s to ukrýt podlouhnické zboží dříve, než tam my dorazíme! Osterberg, rychle, skadež poslední pás plachetní: snad to ještě vydržíme... avšak rychle ku předu... tak... Aby tě kozel, Kro-ne, plný větr do kormidla, ty pse. Ah, ha, požená služebník, nyní shasla ta luza světlo... inu, nevaď: myslíš, že potřebuji světlo já, abych našel tvou skryš... oh nikoliv, můj drahy, ty's ještě mladá liska, avšak já jsem stará, rozumíš... Lépe užnou plachetní provaz, Osterbergu, ty výrobku... nu tak, nyní je to dobře, nyní je to hezky! Nevidíš, Osterbergu, proti obloze obrysy Svatojanské skály, skloň se trochu... Ach tak, ty nemůžeš... nu tak, dej pozor, ty nejbližším zabýsknutí... dej dobrý pozor," a při tom ukázal na stranu závětrí—"pak trochu otuť... vidíš už něco?"

"Ano, pane poručíku!" "Byl to hezký blesk! Otoč nyní... líp... ještě lépe... Tak, za drž... dobře, tak se to patří! Měl sis své jestřábí oči otevřeny, mohl jsi při posledním zablesknutí vidět, jak Karolus valí něco mezi balvanými křoví tam, chvála Bohu, není—nu, nevidíš's to?"

"Viděl, byli tři, pane poručíku, poznal jsem, na mou duši, Karola, Stange-Janu a toho hochu... on není věru špatným pomocníkem!" "Otoč poněkud lépe... tak! Kosatku a fukovou plachtu sejmí— nyní to pjdě... Povolit k puštku, slyšíš, Kro-ne! A ty, Osterbergu, onřej se a zachyť se lodním hákem: zde je dělské vláhání... Tiše, pravím, nevrázej přec tak prokletě... tak, nyní je to dobře! Přiházej do závětrí, za jeho pekelného "Volnoplavce"! Osterberg pjdě se mnou... a ty, Kro-ne, zůstaneš na yachtě—poručíka-li se, tak uvidíš, co dostaneš, až se vrátím, jestli té řádně nezrestám, jak se právníky říká... Dej jsem clonící svitlnu!"

"Stane se, pane poručíku!" A nyní vstoupili celni úředníci a jeho zřízence na mstěck.

"Neručíš byste, pane poručíku, jako můj "představený" jít napřed?" navrhoval Osterberg, když se propízlíli kousek nahoru a usmívali se blaženě vlastní své obratnosti. "Karolus by si myslil, že jsem sám—ale s ním nelze žertovat, jak ho ode dávna znám."

"Tak drž se za mého zády! Ale ať jsem okamžitě mořskou kočkou, nebyl li tvůj otec zaměstnáním hrací... nuže, ticho! Můžeš tedy být přítomen jen jako svědek."

Opatrnými kroky blížili se oba k místu skály, odkudž byli před chvílí viděli světlo lucerny, a ocelli se po malé chvíli v prosnyku, kam Georg velmi čile zaměstnáni tím—že neukřivali věder.

"Dobrý večer, milý plavče, Karole!" ozval se hlas poručíkův.

"Vítám tě z Helsingoru! Myslím jsem, že jste se dali do kopání pokladů v tomhle božím počasí a v čiré tmě—ale světlo vám, jak se zdá, shaslo... Počkejte trochu, dobří lidé, hned vám posvítím!" A v tom rozšířila zablouzná lucerna oslnivou záři po nebezpečných vědrech a po podlouhnických přístěhách.

"Ať to někdo udeřá jako já!" řekl Karolus hrdě. "Dnes je to už po desáté, co jsem podvedl starého Pettera Grana. Ale ta prokláta celni yachtu pluje nyní líp, co byla opravena a co dostala nové plachty: nedovedu už nyní jak ji před skočit jako jindy—avšak přece ještě se spasím. A když už objev druhou dávku tohoto léku, cítím jsem se lépe, tři lahve vyložím mořmu rýmu a bolesti v prsou zmizely úplně. Jsem v nejslibnější účtě své Raiph S. Meyers, 63—37. ul., Wheeling, W. V.—Na prodej v všech lékárnách."

pořádal poručík svými prsty po pistolí stříbrem vykládané—"bych ve jméno krále a koruny zabavil tyto čtyři chlápky (při tom ukázal na soudky) a snad ze staré známosti pomůžete je odnésti Osterbergovi na celni yachtu!"

Nyní naběhl Karolus skubí, jako kdyby byl řat do živého, a bloudost: s jakou pokryl svojí obličej, jakož i překvapení a vztek, který též současně vyjadřoval, byly by ke cti čtyřicetiletému chovanci nějakého jezovitského kollegia.

"Pane poručíku," řekl hlasem, který v úších tohoto zavzníval jako vynucená pokornost utlumované zřuvnosti, "prosil bych vás, pane poručíku, o dovolení, bych směl s vámi promluvit několik slov!"

"S radostí, příteli Karole, neb vidím, že t' gr leze po čtyřech a že všichni máte přiležitost přesvědčit se, že celni yacht—což by u ní nikdo nehledal v takovém počasí—dostala se ze zdravou kůží k vaší skryši. Mluv tedy, mluv!"

Tento posměšný vtip, který současně prozrazoval veselou náladu jásajícího celního úředníka, byl by obsahoval, v tom případě ovšem, kdyby i na druhé straně byla vážnost, dostatečně dráždivo, aby Karolus jím byl popuzen. Ježto však byly poměry jiné, byl nucen, nechtěje vzbudit podezření a ustoupit od své dobře známé povahy, alespoň zdánlivě se tvářit popuzeným; a proto řekl rozehřelým hlasem spolu s posuňkem, který přesvědčil celního úředníka, že poškození jest pouze na zevnějšku.

"Dejte si pozor, pane poručíku, pravím to jen—aby nikdy žádný tvůj nepoužil zubů a neuvědomil si, že se mu posmíváte!"

"Tohle jsem věru neudělal, můj čestný pašo: naopak vážím si, jak se sluší a patří, cti, že jsem překonal tygra... Nuže, tak oť se jedná!"

"Víte sám, pane poručíku, zdali jsem vám kdy ublížil?" "Mař zrovna nikoliv," odvětil Petter Gran, "avšak za to tím více královskému majestátu a koruně... ačkoliv jste v létě byli dosti těší."

"Není věru ani jednoho celního úředníka na celém bohuslanském pobřeží, který by se mohl honosit takovým zrakem jako vy, pane poručíku. Jsem o tom zcela přesvědčen—nicméně..."

"Velmi mně lichotí tato pochvalná řeč, avšak mluv dále... jest věru příliš obtížno vést v jakémkoli počasí stále na moři a čekat na sever a na západ a na východ, proto byste potřebovali, pane poručíku, něco skutečně pravého, abyste se trochu posilili."

"Nu, jste, pane poručíku, dosti chytrý, že mně rozumíte! Vezměte si tenhle soudek s kognakem, znanenými s 'H' a tmei klíčky... stojí, ať se nejmenují Karolus Eliasson, říšský tolar a tři marky láhev v Helsingoru! Ostatní, jiskřící vás, obsahují pouze čistou dánskou kořalku."

"Karole, milý příteli, nepokoušej Boha, praví písmo, a ani služebníky vrchnosti, praví zákon—a proč bych se já její služebník, po dobal nevěrnému správní?"

"Eh, drahy pane poručíku, odpusťte, odvážil-li jsem se v ponížlosti mysliti, že by se to jednou přece mohlo udělat!"

"Možná, možná, milý příteli, kdyby to byl nějaký chudý ubožák, jenž nejprve začal hadlařit ve svém femelce. Ale vidíš, až zase vstoupím na palubu své yacht, budu mít potěšené zaznamenat: Při celni hildce, v noci mezi 20. a 30 říjenné, za silného jihozápadního větru, když volání hlásonou trou bou nepomohlo, byl přistážen čluu "Volnoplavce", jehož majitel, Karolus Eliasson, žádal při zabavování následující atd. Nuže, snad si dovede představit, že bych ani za deset takových soudků neželze se podobného rapporu? Nikoliv, poslechni—tím, kdo dostane od měnu a bude dobře zaplacen u okresního četa, bude Petter Gran, okrumš!"

Karolus byl nucen skřivít svaly obličejě v úsměšek zoufalství, aby tím ukryl smích, který s velkým namáháním potlačoval. — "Čiňte tedy, pane poručíku, svou povinnost!" pronesl rozhodně.

"Nu vidíš, tak má mluvit chytrý chlapík! Ale nemohu vás opa potěšiti, že nebudete v žurnále dnešní noci jen vy."

Dokud bylo slyšet korunní čluu odsud s kořisti, kol něhož vlny hltavě se řtily, stáli naši dobrodružové nehybně jakmile však seznali, že jsou úplně bezpečni, dali se do veselého smíchu.

"Ať to někdo udeřá jako já!" řekl Karolus hrdě. "Dnes je to už po desáté, co jsem podvedl starého Pettera Grana. Ale ta prokláta celni yachtu pluje nyní líp, co byla opravena a co dostala nové plachty: nedovedu už nyní jak ji před skočit jako jindy—avšak přece ještě se spasím. A když už objev druhou dávku tohoto léku, cítím jsem se lépe, tři lahve vyložím mořmu rýmu a bolesti v prsou zmizely úplně. Jsem v nejslibnější účtě své Raiph S. Meyers, 63—37. ul., Wheeling, W. V.—Na prodej v všech lékárnách."

Zatím co se mužstvo "Volnoplavce" připravuje pro novou noční plavbu, přejdeme na palubu celni yacht.

Pokračování.

Obecenství.

Dovolte mi říci několik pochvalných slov o Chamberlain's Cough Remedy. Mnoh je odporučen s nejlepší vědomím. Prokázal mi dobré služby a prokáže je i jiným. Měl jsem velmi silný kašel a rýmu a obával jsem se, že dostanu zánežné plíc, avšak když jsem vzal druhou dávku tohoto léku, cítil jsem se lépe, tři lahve vyložím mořmu rýmu a bolesti v prsou zmizely úplně. Jsem v nejslibnější účtě své Raiph S. Meyers, 63—37. ul., Wheeling, W. V.—Na prodej v všech lékárnách."

svém pokojíčku, nebudu aspoň muset poděsit nahe, neb časné ráno musíme zase ven."

Když vešli do malé místnosti, již Georg obýval, pronesl tento rozvážným hlasem, který velmi překvapil jeho učitele: "Na tvém místě, bych to, Karole, neučinil. Považ, což kdyby se hned prozra dilo, co ony soudky obsahují! Hned by byla celni yacht zase u nás a po té prohlídka v celém domě, a můj otec byl by pro tu nebudu velmi nešťasten."

"Hloupe žvásty—rád bych věděl, komu by napadlo, že skříně není zazděna do zdi. Mně se zdá, že se, hochu, bojíš; vida, jak jsi bledl!"

Georg, který zatím šukal po pokoji, zastavil se při těch slovech před Karolem. Jeho temněmodré oči blýskaly vztekem. "Tato slova spolku, avšak nezapomenu," řekl mu, na to... "Než nezasloužil jsem si jich od tebe, až uznávám, že se bojím, avšak nikoliv sám, jak předpokládáš, nýbrž pro otce a matku, kteříž zde mají své jedině místečko klidu: matka byla by posměšna až k smrti, kdyby celni úředník vešel do jejího pokojíčku a řádil tam."

Karolus jaktždiv neviděl Georga takového. A poněvadž čilého a hrubého toho mladíka měl rád a velmi si ho vážil, nechtěl ho za žádnou cenu urazit. "Drahy Georgu, nezlob se proto na mne! Nemíním jsem to tak zle—věř mně. Ty, abys se bál, ty? Myslíš, že zapomenu, kdo ležel na kousku prkna a drápal se po tenkém ledu do něhož jsem se propadl, a kdo mně přihodil na pomoc konec lana. Nuže, pohledni na mne, hochu, a zapomeň zase na všechno! Vždyť vši, že jsem schopen prociřit po slední kapku krve pro tebe, když by toho bylo zapotřebí, a vši také, že to Karolus Eliasson neudělá pro nikoho, leč pro toho, o kom ví, že je mu roven, i kdyby byl lety mladší!"

S rozpalenými zraky podal Georg Karolovi, zcela jsa s ním usmířen, ruku, avšak trval na svém, že by se sudy měly okamžitě odvézt. "Nepřavím to z ně jaké umíněnosti, milý Karole, nýbrž protože se domnívám, že by se skryše odhalila. S radostí vás budu provázet."

"Udělejme to, jak on povídá!" vpádl do řeči Stange-Jan. "Stařík ví tak dobře, jako ty a já, že jsme měli na lodi kognak, když jsme sem přirazili a vrátili se, a ne najde-li něho na skále, tu mu může napadnout vylézt na skalní útesy a podívat se mezi balvany dolů do prosnyku. Petter Gran není tak hloupý, aby pak nenašel pravý vchod do skryše."

"Nuže, buďž! Avšak, k čemu, mohli bychom počkat až k šestění!" "A což Johanna," namítal Stange-Jan, "kteráž ví, za jakým účelem jsi venku—myslíš, že bude moci dnešní noci zdfinnout, dokud se nevrátíš domů? Je dobře být odhodlaným, avšak vždycky s rozumem, a chytrý člověk obstarává takové obtížné záležitosti nejraději v noci."

"Tak, a nyní jsme se už našla niti dost! Je mně věru líto ubohé Johanny, nějaká ta půlmile přeplyne se, doufám, šťastně, třeba je počasí špatné. Patron má přímořní skladiště otevřeno, pro o nemusíme se tam dlouho zdržeti."

"Jen když přeplujeme šťastně místo před Graskem, pak už to nic není," mnil Georg, "neboť patron jistě to zařídil dnes tak, jako požaduje, aby u Hanse Neta na jižním horském výběžku hořelo světlo."

"Ovšem, ovšem!" odpověděl Karolus. "Nuže, jene, odsok napřed dolů a skadež všechny plachetní pásy, neboť dnes řít sám satanáš. A chce-li se, Georgu, sčusatnit s námi redováním, tak ti to neodpírám, avšak musíš se mít dobře na pozoru!"

"Jen dej pozor sám na sebe!" odvětil žertovně Georg a odkvapil požadát otce o dovolení. Bál se pouze, že snad matka ještě nespí a že mu v tom svými úpěnlivými prosbami zabráni. Avšak ubohá matka zatím zdfinnla tak, jak byla obtečena, a Letsler, kterého Georg zastihl v jeho pokoji, dal mu beze všech obtíží dovolení, poněvadž dle jeho přesvědčení veškeré otu žení, jak těla, tak i duše, bylo pro Georga s prospěchem."

Zatím co se mužstvo "Volnoplavce" připravuje pro novou noční plavbu, přejdeme na palubu celni yacht.

Pokračování.

Obecenství.

Dovolte mi říci několik pochvalných slov o Chamberlain's Cough Remedy. Mnoh je odporučen s nejlepší vědomím. Prokázal mi dobré služby a prokáže je i jiným. Měl jsem velmi silný kašel a rýmu a obával jsem se, že dostanu zánežné plíc, avšak když jsem vzal druhou dávku tohoto léku, cítím jsem se lépe, tři lahve vyložím mořmu rýmu a bolesti v prsou zmizely úplně. Jsem v nejslibnější účtě své Raiph S. Meyers, 63—37. ul., Wheeling, W. V.—Na prodej v všech lékárnách."

Zatím co se mužstvo "Volnoplavce" připravuje pro novou noční plavbu, přejdeme na palubu celni yacht.

Pokračování.

Obecenství.

Dovolte mi říci několik pochvalných slov o Chamberlain's Cough Remedy. Mnoh je odporučen s nejlepší vědomím. Prokázal mi dobré služby a prokáže je i jiným. Měl jsem velmi silný kašel a rýmu a obával jsem se, že dostanu zánežné plíc, avšak když jsem vzal druhou dávku tohoto léku, cítím jsem se lépe, tři lahve vyložím mořmu rýmu a bolesti v prsou zmizely úplně. Jsem v nejslibnější účtě své Raiph S. Meyers, 63—37. ul., Wheeling, W. V.—Na prodej v všech lékárnách."

Zatím co se mužstvo "Volnoplavce" připravuje pro novou noční plavbu, přejdeme na palubu celni yacht.

Pokračování.

O ŽIVOT.

Roman Čínského Náboba od Julia Vernea.

PŘEKLAD V. PATEJDLA.

Pokračování.

Cizinec, příliš malebnou cestou proti Modré řece, vidí tudíž v tomto zákoutí čtyři vlásky, jimiž si pohrává též větrík: trojbarvenou francouzskou a "yachtu" Spojeného království, hvězdy americké a křé svatoondřejský Hše květina, žlutý na zelené pódě.

Okolí šanghajské pak jest krajina plochá, beze stromů, se čtyř úzkých vyštěrkovaných cest a pěšin pravými úhly se protínajícími, a s četnými studnami a čerpadly rozvádějícími vodu do širých ryžišť, prostoupených průplavy, jimiž nesou se džony, uždějíci mezi poly jako pramy pláňmi hollandskými; podobá se jakémus ohromnému obrazu velmi zeleně přibarvenému, jemuž schází rám.

Perma dojeví přirazila k nábreží domácího přístavu u východního předměstí šanghajského. Tam vystoupili odpoledne Vang a Kinfo z lodi na zemi.

Ruch lidí, majících na pilno, byl veliký na břehu, úžasný na řece. Na sta džonk, květinné lodi sampany, jakési gondole se stonovým přístřeškem, gigy a jiná plavidla všech rozměrů skládaly jako plochavý město, kde žilo návodní obyvatelstvo, které lze páčiti nejméně na čtyřicet tisíc duší—obyvatelstvo trávající v podféném postavení, jehož zámožná část nemůže se povznést až do třídy učenců nebo mandarínů.

Oba přátelé loudali se po nábreží mezi podivným lidstvem: velikými prodáváči zeměních ořechů, pomorančův a ořechův arekových čili piganových, plavci všech národností, vodáři, hadaři, bonzi, lamy, katolíckými kněžními oblečenými po čínsku, s copem a vějířem, tuzemskými vojáky, "tipai", n.čt. kými strážníky a "kompradory", jakýmisi dohazovači, kteří obstarávají záležitost evropských obchodníků.

Kinfo vějířem se oviňuje zrohžlžel se lhostejně po davu; nezajímalo ho nikterak, co se kolem dalo. Ani cinkot mexických piastřův, ani stříbrných taelův, ani měděných sapek, (piastř platí skoro 5 K, tael 6 K a sapeka něco přes 2 h.) jež prodáváči a kupci hluchně mnilí, nedověděl ho zabaviti. Mělť tolik, že by byl mohl koupiti a hotovými zaplatiti celé předměstí.

Vang rozepjal si ohromný žlutý deštník, ozdobený černými obludami, a ja stále "na zvedech", jak má býti čistokrevný Čínan, hledal všude látky k nějaké poznámce.

Když měli východní bránu, utkvěl jeho pohled náhodou asi na tuctu bambusových klecí, kde se šklebily hlavy zločinců, kteří byli den před tím popraveni.

"Měli by tbeas něco lepšího na práci", prohodil, "než stínati hlavy! Kdyby je raději napravovali!"

Kinfo nezaslechl bezpochyby úvahy Vangovy; byl by se zajisté podivil, že vyšla z úst někdejšího Tajpinga.

Oba brali se dále po nábreží, zahýbajce podle hrábce čínského města.

Na konci předměstí, právě když měli přejíti na francouzské území, spatřili domorodce oděného dlouhou modrou řízou, an svolává lidi tluka hloukou na bůvolí roh, jež vyd